

nogen Grund til at tro, at Følelserne og Stemningen i Jylland vare imod den her foreslaaede Bane. Det ærede Medlem synes næsten at finde det ubehageligt, at Limfjordsbyerne skulle komme i direkte Forbindelse med Øerne, at de nordlige Byer i Jylland overhovedet skulle komme i nær Forbindelse med de danske Øer. Det er en Tanke, som er mig ganske uforstaaelig. Jeg kan heller ikke fatte, at man derfor kan kalde det et kjøbenhavnsk Forslag. Jeg synes, det ærede Medlem skulde se lidt friere og større paa disse Ting. Vi tilhøre dog først og fremmest det samme Folk allesammen.

Det ærede Medlem sagde, at jeg havde begyndt Sammenkoblingen ved at knytte Holstebro—Give Banen til andre Baneanlæg, særlig til Gedser—Warnemünde Færganlægget. Det er dog ganske urigtigt. Det er Tinget, der har begyndt at kæde dem sammen. Man har forlangt i Udvalget, at Ministeren skulde foreslaa en jydsk Bane — det har man skrevet til os — inden man tog fat paa Gedser—Warnemündesagen. Det er Udvalget, der har begyndt at kæde de jyske og sjællandske Baneanlæg sammen. Fra Regeringens Side er Forslaget om Holstebro—Vejle Banen fremsat ganske uafhængigt og paa samme Maade som de øvrige Forslag. Jeg tror ikke, man i den Henseende kan bebrejde mig noget, og jeg har heller ikke i Sinde at bebrejde nogen anden noget. Men det er det faktiske Forhold.

Der er fra de to ærede Medlemmer for Aarhus By (Høegh-Guldberg og H. Jensen) talt om Aarhus Godsbanegaardsforhold ved denne Lejlighed, og det er jo muligt, at Tingene kunne blive enige om paa en eller anden Maade at fiksere Bidraget for Aarhus. Det er i Virkeligheden et ganske ejendommeligt Forhold, som finder Sted derovre. Det Terrain, der skal bruges, bestaar dels af værdifuld og dels meget lidet værdifuld Jord. Nu er det i Lovforslaget foreslaaet, at Aarhus Kommune skulde deltage i Ekspropriationsudgiften med Halvdelen. Det er imidlertid usikkert, hvor stort Beløbet vil blive, og jeg forstaa derfor godt, at Aarhus i den Henseende i alt Fald kunde ønske at faa Udgiften nogenlunde fikseret. Men det har ikke været muligt for mig at opstille noget Forslag i saa Henseende. Skulde det ærede Udvalg kunne finde en Udvej, kan jeg kun sige, at jeg antager sikkert, at jeg vilde kunne slutte mig til Forslag, som maatte blive stillet fra den Side, særlig naar der var Enstemmighed om det. Hvad Taksat-

tionsloven af 1845, set i Forhold til Ekspropriationsloven af 1861, angaar, er det jo en gammel Klage, at Folk ikke ere tilfredse med Resultatet i Henhold til Loven af 1845. Men lige saa sikkert er det, at det offentlige altid har følt sig utilfreds med de Forhold, der ere fremkomne i Henhold til Taksationsloven af 1861. Nu er det saaledes, at siden 1886 er altid Ekspropriation for Statsbaneanlæg foretaget i Henhold til Taksationsloven af 1845. Jeg tør ikke love, at jeg vil støtte et Forslag om ved denne Lejlighed og særlig for Aarhus Vedkommende at gaa ind paa en Undtagelse og sætte den senere Ekspropriationslov i Stedet for Loven af 1845. Men jeg vil ogsaa gøre opmærksom paa, at hvis det lykkes at fiksere Aarhus Bys Bidrag, og fikserer det enten helt eller delvis, vil dette Spørgsmaal slet ikke faa nogen Betydning eller i alt Fald meget ringe Betydning, og dermed antager jeg, at de Herrer ville være tilfredsstillede.

Jeg vender mig derefter til den ærede Ordfører. Han betonedes stærkt i Dag, at Tinget agtede at fremme Forslaget om Gedser—Warnemünderouten, og jeg tør derfor haabe, at han vil være behjælpelig, saa vidt det staaar i hans Magt, med at fjerne de af mig angivne Anstødsstene, forsaavidt det virkelig viser sig at være alvorlig ment at fremme det. Jeg for mit Vedkommende har ikke udtalt mig om den svenske Konkurrence, og det har den ærede Ordfører heller ikke sagt, at jeg har gjort, jeg tror tværtimod, at han har lagt Mærke dertil. Men jeg skal ikke nægte, at det vil gøre mig ondt, naar jeg skulde se kjøbenhavnske Vareforsendelser gaa over Sverige til Tyskland, og samtidig se de bragte Ofre for Routen Gedser—Warnemünde med Aarenes Løb i alt væsentligt gaa tabt. Jeg tror i øvrigt ogsaa, det vilde gøre den ærede Ordfører ondt at se derpaa. Det tror jeg bestemt. Derfor har jeg ogsaa forstaaet hans Opfattelse og hans Udtalelse om dette Anlæg saaledes, at han ønsker, at det maa blive bragt til en lykkelig Afslutning. Hvad den ærede Ordførers Udtalelse om Landstingets Stilling til Korsør Banegaard angaar, maa jeg sige, at den jo var ganske rigtig, i Henhold til det, som den ærede Ordfører læste op af Landstingsudvalgets Betænkning fra i Fjor, hvoraf det fremgik, at der i Virkeligheden ikke var Enighed paa et enkelt Punkt, og at der var visse Tvivl paa andre. Naar jeg alligevel har udtalt mig, som jeg udtalte mig i Gaar, ligger det i, at der er sket noget, som den ærede Ordfører ikke kan vide, nemlig, at man har arbejdet